

Sygn. akt I CSK 305/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. F.
przeciwko A. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) odmawia zasądzenia pozwanemu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki K. F. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 stycznia 2012 r., którym oddalone zostało powództwo o zapłatę 300 000 złotych z tytułu odszkodowania za zwrot zadatku, niewykonanie lub wadliwe wykonanie prac budowlanych w budynku i zwrot utraconych korzyści na skutek niemożliwości zbycia opisanej w wyroku nieruchomości. Oddalenie powództwa i apelacji powódki wynika częściowo z nieudowodnienia roszczeń co do zasady i wysokości, częściowo z utracenia uprawnień z tytułu rękojmi za wady ze względu na uchybienie terminu ustawowego do zawiadomienia o wadach, częściowo z kolei ze względu na brak spełnienia przesłanek ustawowych.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powódki zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 56 w związku z art. 65 k.c. i postanowieniami umowy sprzedaży zawartej między stronami; art. 363 i art. 361 w związku z art. 471 k.c. przez ich niezastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233 k.c., w szczególności przez pominięcie dowodów z dokumentów; art. 322 k.p.c. przez niezastosowanie. Bez wymieniania przepisów skarżący zarzucił także obrazę praworządności wskazując na przykłady, w tym naruszenie prawa do uczciwego sądu. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego uchylenie i - dalsza część wniosku jest niezrozumiała - oddalenie w całości apelacji przeciwnika skargi - pozwanego, przy czym pozwany nie wnosił apelacji, tylko powódka, domagająca się w apelacji uwzględnienia powództwa, a oddalenia apelacji domagał się pozwany.

W odpowiedzi na skargę, którą pełnomocnik pozwanego określa, nie występującym od szeregu lat w postępowaniu cywilnym, mianem „kasacja”, wniósł on o odmowę przyjęcia kasacji, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powódki odwołuje się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to znaczy wskazuje na istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia oraz na oczywiste uzasadnienie skargi.

Zagadnienie prawne jest przedstawione w postaci zadanego pytania, z konkluzją, że konieczne jest rozstrzygnięcie, czy dopuszczalne jest jakiekolwiek bezprawne naruszenie bezwzględного charakteru prawa własności, które jednocześnie nie stanowiłoby podstawy do odpowiedzialności odszkodowawczej sprawcy w stosunku do właściciela nieruchomości. Pytaniu temu towarzyszy wywód skupiający się na podstawie art. 777 § 1 pkt 4 k.p.c. jako tytule egzekucyjnym sprzedającego, który może zostać przekształcony w tytuł wykonawczy w postępowaniu o nadanie aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności. Nie łączy się to z argumentacją, która stanowiłaby profesjonalny wywód prawny, z wykorzystaniem orzecznictwa sądowego i doktryny, w którym przedstawiony jest problem prawny z jego możliwymi rozwiązaniami i z poglądem skarżącego, szczegółowo uzasadnionym.

Skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem odwoławczym, tylko ma charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia wobec prawomocnego orzeczenia sądowego. Nie może też opierać się na stanie faktycznym innym niż ustalony w sprawie, gdyż podważania ustaleń faktycznych i oceny dowodów nie można ani wskazać jako podstawy kasacyjnej, ani budować na tym argumentacji prawnej, nawet w ramach dopuszczonych podstaw (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a tak próbuje to czynić skarżąca. Dotyczy to zwłaszcza uzasadnienia oczywistości skargi, które w kilku krótkich punktach, a raczej hasłach, tylko tej kwestii dotyczy. Nie może więc to być skuteczne, zwłaszcza że w bogatym i dostępnym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w doktrynie od dawna jest utrwalone stanowisko co do tego, jak ma wyglądać dowiedzenie oczywistości skargi. Nie może też jej zastąpić posługiwanie się w *petitum* skargi określeniami nieprzystojącymi radcy prawnemu, a więc osobie profesjonalnie służącej pomocą prawną, w postaci supozycji o nieuczciwości sądu rozpoznającego daną sprawę, pogwałceniu przez wyrok podstawowych zasad porządku prawnego i przypominaniu władzy sądowej poprzez skargę kasacyjną kierowaną do Sądu

Najwyższego, ale za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego wydającego zaskarżone orzeczenie, że ma obowiązek wydać je jako logicznie poprawne.

Ze względu więc na to, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnił warunków ustawowych, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało odmówić jej przyjęcia, odmawiając jednocześnie drugiej stronie zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego, gdyż pismo mające stanowić odpowiedź na skargę kasacyjną zawiera błędy, nie pozwalające je uznać za odpowiedź w rozumieniu art. 398⁷ § 1 k.p.c.

[aw]

db